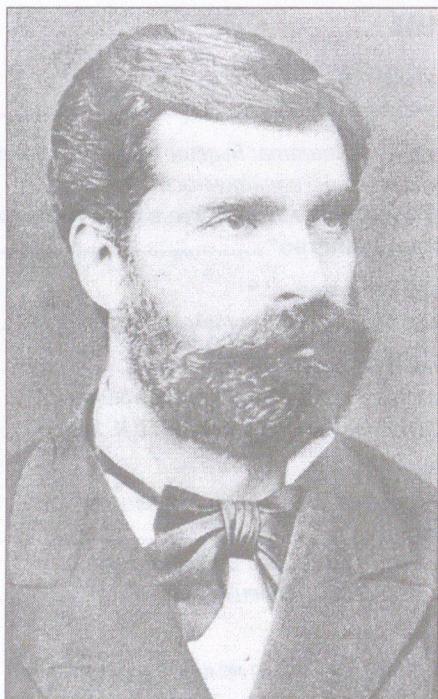

АНТОЛОГИЯ ИЗДАТЕЛ

ИВАН ВАЗОВ

1850 – 1921

Пламенният патриотизъм на Вазов изпъква и в първата му книга "Пряпорец и гусла" (1876), и в стиховете, събрани в последната – "Не ще загине!" (1920). За родния Сопот той пише вдъхновено в шедъвъра си "Под игото" (1894), а темата за България осмисля цялото му творческо дело.

БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

Език свещен на моите деди,
език на мъки, стонове вековни,
език на тяя, дето ни роди
за радост не – за ядове отровни.

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?
Вслушал ли се е някой досега
в мелодъята на твойте звуци сладки?

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънилива –
от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?

Не, ти падна под общия позор,
охулен, опетнен със думи кални:
и чуждите, и нашите, във хор,
отрекоха те, о, език страдални!

Не си можал да въплътиш във теб
създанята на творческата мисъл!
И не за песен геният ти слеп –
за груб брътвеж те само бил орисал!

Туй слушам сè, откак съм на света!
Се туй ругателство ужасно, модно,
сè тоя отзив, низка клевета,
що слетя всичко мило нам и родно.

Ох, аз ще взема черния ти срам
и той ще стане мойто вдъхновение,
и в светли звукове ще те предам
на бъдещото бодро поколение;

ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий блъск ще те покажа,
и с удара на твойта красота
аз хулниците твои ще накажа.

Пловдив, 1883